



СЛАВЕЙ И КУКУВИЦА.

Славейче малко на клонче седеше и сладкия си глас кржшно извиваше.

Наблизо до него кукувица прехвърча и тихо на славея нещо процвърча:

— Славейче малко, сивичко, напраздно извиваш своя слаб гласец и мислиш, че пееш хубаво. Ти пееш по-лошо от мене. Хайде да се надпяваме!

— Добре, отговори славейчето; щом искаш, да почнем. Но кой ще прицени песента ни?

— Ей онова там! И кукувицата посочи едно магаре, което пасеше в полето сред стадо овце. Само то може да разбира най-добре от хубаво пеене, защото ушите му са дълги и големи.

Доверчивото славейче повярва хитрата кукувица и подкачи да пее. Заизвива то кржшно глас, зачурулика и огласи сжс сладки звуци гората и полето. Овцете спряха да пасат, овчаржт остави медния си кавал, птичките се умжлчаха—всичко живо слушаше чудната славейкова песен. Само магарето подмахваше нехайно уши и не обръщаше внимание на приятния глас

Спре славея. Подкачи кукувицата сеоего еднообразно кукуване. Големите магарешки уши се наостриха. Но никой друг не искаше да слуша дрезгавия кукувичи глас.

Магарето даде пжрвенство на кукувицата.

Натжжи се посрамено славейчето и онеме.

— О малка, сладкопойна птичко, рече овчаржт. Не скжрби: твойта песен има вечна слава, но тя не е за грубите магарешки уши.

Добромирко.